

Γεώργιος δ Βιζυητός.
β'

Ὁ Γεώργιος Βιζυητός, ὡς δ δόξαλος αὐ-
τοῦ Πάπας δ Ταυταλίδης, ἐγεννήθη ποιητής. Πάν-
τα τὰ ἔργα αὐτοῦ παιδικῆς ἡλικίας δεικνύουσι τὴν
ἐλήθειαν ταύτην. Ἐπιχοιροῦται ἀπὸ τῶν μαθη-
τικῶν ἑδαικίων. Ἐίχαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸ
ἱερὸν πνεῦμα τοῦ ἁγίου. Παῖς ἐστὶ περιεργαζο-
μενὸς ἐν τῷ ἀποπλανηθῆναι πτηνῶν ἐν αἰχλῶν
χαρμίστατον:

Ἐπὶ ποικίλῃ ποικίλῃ
οἱ γόνις μου ἱδρωσάν
ἔρωτα τινὲς.
Καὶ καρπὸν τοῦ ἔρωτος
χαρσποὶ μὲ ἀνίθρασαν
ἄπτερον μικρόν.
Ἐκαστος μὲ ἀπόζει
μὲ θεσμὰ φίλῃματα
ἄγγελος σοσῆρ.
Νὰ ψαλλίζω μὲ ἔραθον
δύο κελῶματα:
«Μήτηρ καὶ Πατήρ»

Ἄλλαχθ' ἄλλω παραβάλλει αὐτὸν πρὸς κο-
ρυθαλόν, ὅστις προηγήται τῆς ἀνατολῆς τῶν
Μουσῶν ψάλλον τὴν χαρισμένην φύσιν τῆς
πατρὸς καὶ πλάττων δημόδη θεολήματα.

Ὁ Βιζυητός ἦν πρὸ πάντων ἑραστής τοῦ
καλοῦ ἐν γένει. Ψάλλει ὡς ἐληθῆς ὑποφύτιος
τὴν ἀσπύραν ἀγάπην, τὴν δημογεγῶν τῆς ζωῆς
τὴν ἐρωσάν τὴν ψυχῆν ἐς τὸ ἄγνωστον. Ἐ-
χει διάνοιαν διανοῆ καὶ ποιητικὴν, ὡς μουσὸ-
ληγτος, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὐλασθήτος καὶ νευροῦς.
Προβάτετο τὸν ἔρωτα ἀπὸ τῆς ἰδεώδη μορφῆς
αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς θρησκ. ταύτης οὐσιολογισ-
μοῦ δεικνύων ἀπειραν ἡλικιῶν ἀπορῶσαν καὶ
λαγείαν. Οὐρανοποῖον διαστήματα καὶ μεγά-
λα καὶ τὴν ἀπαιτήσαν ἐν αἰετῇ καταγῆτο ἀπὸ
παντοειπῆς ἄλφρας καὶ μελοχολίας. Πολλὰ μὲν
ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐξεδήλωσε τοῦτο δὲ καὶ
τὰ πλείστα τῶν ποιημάτων αὐτοῦ φέρουσι τύπο
εἰδυλλιακόν.

Ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Κόδρος»
ἀνακηρύττει διὰ τὴν Μουσῶν φύσιν καὶ πράγματι
ἐν τῇ καρδίᾳ ἐμφωλιζόμενος ἱερατικὴν ἰδιαίτην
ἐν τῶν νεανῶν ἐπὶ τῶν ἱεροφαντῶν ἀδελφῶν. Ὁ
μοιάζει ἰδιότροπον ἑραστήν. Οὐδέποτε σχεδὸν
ὅσπαντος ἀπαλόσσεται ἀποπνευμένην. Ἐπιτίλη-
σι τὸν ὄπαδὸν ἀδελφῶν ἱερῶν πνεύματι καὶ τῷ πρῶ-
τῷ ἀσφαιτιστικῷ ἵματι ἐν τοῦ ἀνεύροτος. Ὁ
ποιητὴς δὲν εἰπέ ποτε κήριος αὐτοῦ καὶ τοῦ
χρόνου. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας
διατελεῖ στείρος. Λέπει αὐτὸς ἢ κινητήριος δό-
γματι, ἢ δὲ μηχανῆ ἀδρανῆ ὡς ἀδρανῆς ὄλη.
Ὅταν δμως καταλάβῃ τῆς ποιητικῆς ἢ ἱσιτέρας
μοῦσας καὶ ἐν ἀδελφῇ τῇ ἐπιθαντικῇ κλίτῃ
τοῖς αὐτὰ μὲν ὄλην, ὡς δταν τὰ μέλη τοῦ

νευροῦν ὁσμάτος οὐσιωπῆται ἀπὸ τοῦ ἐν-
νοσῶντος ἡλικιασμοῦ. Ὀδισ-
σοῦργαί, ἐν τῷ τρώγῃ. Συλλαμβάνει καὶ ἐπιε-
ργάσεται παραβολὴν ἰνα ἐν τῷ περσιᾷ. Ἀγ-
κιλασθῆναι εἰκόνοι, καθ' ἣν οὐκ ἐπιτρέχεται
νὰ κατακλιθῆ καὶ ἐν μουσοπέμπῳ ὄντιον ἀνα-
λασσεὶ ἐνθουσιῶν τὰς καλλοῦσας καὶ τὰ ἐλατι-
ματα ἀδελφῶν.

Ὁ ποιητὴς, καίσαρ μὴ ἐν εἰς ἄκρον θεολε-
πτος καὶ φιλοσοφῆς, ὡς δ Ταυταλίδης, δεικνύει
πολλαχῶς τῶν ποιημάτων του θεοσεβείας ἀδελφῶ-
ματα. Ἐνα ψαλλὸν ὡς θίον κελῶματι εἶχε
οὐκοῦργῆσαι τῇ 20 φεβρουαρίου 1873 ἱερο-
σοποδαστῆς ὡς ἐν τῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης.

Ἐρασιμα αὐτοῦ ἔργα ἀμιλλῶνται πρὸς
τὰ Χρηστοπούλου καὶ Ταυταλίδου καὶ εἰνε
ἔπος ἀφ' αἰετῆς. Ἡ λογιμονημένη πα-
ροιστῆ ἀτυχῆ κόρην λογιμονηθείσαν ἔνενα πει-
χρίαις.

Ἄμοιση κόρη καὶ φτωχῆ,
πῶς τὰ τῷ γένει τοῖς;
Μὲ ἄλλῃ τὸν ἔσομ' ἀτυχῆ
μὲ ἔνα γεμάτο χέρι.
Ἐγὼ μόνο μὰ καρδίᾳ πιστῇ
εἶχα τὰ τῷ χερσίω
Τώρα χαρῆθην μὲ ἀδελφῶ,
πῶς μὲ, πλάγγ, πῶσο.

Καὶ ἐν Χρηστοπούλειον:
Κυρὰ μὲν Ἀφροδίτη,
δ γυνὴ σου χρεῖς τὴν ἰσθμῷ
τὸ ἔβρις, πῶς μὲ ἀδελφῆς;
Μὴ τάχα οὐ εἶχα φταίξει,
μὴ εἶπα κῆρυμα λέξι
μὴ ἔραβ καὶ οὐ ἐξεδίχου;
Καὶ ἐν τῶν θεολογῶν ὄντων:
Σὺ μὲν ἄνθρωπος ἄνθρωπος,
πῶς εἶπα ἀδελφῶν καὶ φίλων,
πῶς κοίμισται ἐνθάδε πῶς,
πῶς τοῖς ἀδελφῶν καὶ φίλων

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡλικιαστικῶν σπουδῶν ἐν
Ἀθήραις, ὁ Βιζυητός ἐνεργάσεται ποιητικῆς τῆς
φιλοσοφικῆς, οὐκ ἐν τῇ ἑθνητικῇ ἡλικιαστικῇ
μικρῇ ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ἐν τῷ ἔργῳ ἐν ἑμῶν
ἔσοις. Ἐπὶ τῶν ἑθνητικῶν καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἰδεῶ-
δος, ὅσοις ἀπαιτήσονται, μὴ καταπονεόμενος μῆτε
ἐν τῆς ἡλικιαστικῆς μῆτε ἐν τῆς ἱστορικῆς
ἐργασίας. Μεταβάλλει αὐτὸν εἰς ἑθνητικὴν πρὸς
ἀδελφῶν σπουδῶν. Καταγράφεται ποιητικῆς εἰς
τὴν ἐν Γουίγγη φιλοσοφικῆν σχολήν. Ἐνταῦθα ἐπι-
σπουδῆς εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν
καὶ ἡγεῖται μὲν ἐξέλου τῶν μαθημάτων. Ἐ-
γνώρισις καὶ ἐργασίη μετὰ τοῦ περιουτοῦ
Ἰάσας. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σκίλει ταύτῃ δὲν ἔλαβε
πολὸν χρόνον. Ἐδοῦν τῷ, ἐν Γερμανίᾳ σπου-
δάζουσιν εἰνε νὰ ἐπιζητήσῃ τὰ εἰδυλλιακά
ἐπιφανῶν κοιτητικῶν. Μετῴθη εἰς Βερολίον
καὶ ἔλαβεν ἐνεργητικώτατον μέρος εἰς τὸ φρον-
τιστήριον τοῦ ἐπιφανοῦς Τάπλερ, εὐ ἔγινετο ὅσα-
δὲ καὶ μετὰ εἰσε ἔρχεται εἰς Δελφίαν γενόμε-
νος μαθητῆς τοῦ πολλοῦ Βόνιτ. Ἐν Δελφῶ ἐ-
ταίσιον τὰς φιλοσοφικὰς του σπουδὰς.

Μελετῶν καὶ σπουδάζων ἐν τοῖς γράμμασι
δὲν ἐλησμένοι τὴν ποιήσιν καὶ τὸν προορισμὸν
αὐτοῦ. Ὁ κύριος τῶν γνώσεων κατέστη εὐρύ-
τερος. Ἡ ὑπερκεινοθεσία ἐν τῶν νεωτέρων ἀ-
ναγωγῶν καὶ σπουδῶν τῶν τελευταίων χρό-
νων ὑπερνεύθη. Τὰ δὲ εἶσα ἐμεγαλοποιήθησαν.
Τὸ ἔκτερον ἔσοις τῶν ἐν Γερμανίᾳ σπουδῶν του
δὲν ἔλαβεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήραις ποιητικῶν δια-
γωνισμῶν ἕτερον ἔργον, συλλογῆν ποιήσεων
ἀπὸ τὸν τίτλον «Ἄρας, Μάρες, Κοκκουνάρες».
Ὁ Βιζυητός μὲν εἶπε τὴν ποιήσιν τῶν στί-
χων ἰθραβείθη καὶ εἶπε. Ὁ εισηγητῆς Ὀρρα-
τίδης εἶπε ἐν τοῖς ποιήμασι «λεπτότητα ἀνεύ-
ματος πολλήν, φαιδρότητα καὶ πλοῦστον ἐν-
νοιῶν, περιβεβλημένων διὰ τοῦ ἀπλουσιᾶ-
του χιτωνίσκου φρασολογίας συντέμνον ἐ-
νεχουσι ἀποφθεγματα διδακτικὰ καὶ χαριεν-
τα πολλαχῶς μὲν Χρηστοπούλειον καὶ Ταυτα-
λίδειον μὲρον ἀποπνεόντα, ἐνταχθῶ δὲ
καὶ τῆς ἀνακροντείου μουσῆς τὴν φαιδρό-
τητα μὴ στεροόμενα».

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Βιζυητοῦ ἐν γένει εἰς τὸν

1907. 47. 2. 11. 5. 100
ΤΑΧΥΓΡΑΦΟΜΟΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΚΟΝΙΝΩΜΕΙ
D. N. BEHNKE
L. A. BEHNKE
16

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ποιητικῶν ἀγῶνι καὶ ἡ ἰδίου ἐπαινετικῆ κριτικῆς τῆς εἰσηγητικῆς ἐπιπέρας τῆς ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῶν ἀρειῶν τῆς μουσικῆς τοῦ ποιητοῦ οὐ τοῖς ἰπαίνοις ὑπὲρ τοῦ «Κόδρα» ἐθεμελίωσαν καὶ διακρίωσαν τὴν εὐφημον γνῶμην ὑπὲρ τοῦ νέου ποιητοῦ. Ἀνακηρύσσεται ἐπισημῶς καὶ δημοσίᾳ, διὰ τὰ ποιητικὰ του ἔργα ἀμειλιῶνται πρὸς τὰ τοῦ Χρηστοπούλου καὶ Ταυτολίδου χωρὶς ἢ ἀπομακρύνονται καὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἀνακρέοντος.

Ὁ Β. ζυγνὸς ἀναγορευθεὶς ἐν Γερμανίᾳ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας συνέγραψε πολλῆς ἐξέλιξι μιλίτην ὡς ἐναείσιμον διατριβὴν «Περὶ τῶν παιδιῶν ὑπὸ ἐποψιν ψυχολογικὴν καὶ παιδαγωγικὴν». Κατήλθεν ἐκ Γερμανίας εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ ἔμεινε χρόνον τινα γνωρίζων μετὰ τῆς ἐπιφανοῦς διευθυντικῆς τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» (Revue Nouvelle) κ. Ἀδόμ. Ἐν τῷ περιοδικῷ αὐτῆς ἐδημοσίευσεν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τὸ πρῶτόν του δῆγμα «Τὸ ἀμάραντον τῆς μητρὸς μου» ποιητικώτατον τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ὄψιν. Ἐδημοσίευσεν ἐπίσης εἰς γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ περιοδικὰ καὶ τινὰ ἐπιστὰς αὐτοῦ ποιήματα. Μετέβη ὑστερον καὶ εἰς Λονδίον, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀρμῆν τῆς γνωστοῦ τοῦτου φιλοσόφου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ὁ φιλόλογος κ. Γεώργιος Ζιζανὸς ἀπέβη. Ἡ προσομιλία τοῦ ἀνδρός ἔλεψεν. Ὁ Γεώργιος Β. ζυγνὸς μετὰ πάροδον ἐτῶν ἑπταήλθεν εἰς Ἑλλάδα. Φέρων πλοῦσιον καὶ βαρὺν ποιητικὸν σάκκον ἰσοσυμμετρίῳ καὶ ὑπὸ ἐπισημονικῆς καὶ τελείας μορφώσεως. Εἶχαν ἀσχοληθῆ ἐν Γερμανίᾳ ἐδικῶς εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας. Ὁ ἰδιόρρυθμος καὶ μεταγχολικὸς χαρακτήρ εὗρεν ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῇ ἀμῆ αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ φιλοσοφικοῦ ἰσχυρισμοῦ Νισοῦ τῆς φύσεως καὶ θέσεως γινόμενος ἐξήγησε τὰ ὁμοιομορφίᾳ ἀμέσως τακτικῶς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας. Συνέγραψε σπουδαιότατην καὶ πολλοῦ λόγου ἐξέλιξιν μιλίτην «Περὶ τῆς φιλοσοφίας παρὰ Πλετίνω». Συνεπεία ταύτης ἀνηγειρέθη ὑπερηγῆς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ σχολῆ Μάτην ἐν τοῦτοις ἀνομίαις τὰ ὁμοιομορφίᾳ καθηγητῆς εἶνε γινόμενος ἐν Ἑλλάδι γινόμενος ὑπὸ τὰ παρασκήνια διὰ θέσιν ὑψηλῆν. Ἀναχωρῆ ἐκ δευτέρου καὶ ἔρχεται εἰς Παρισίους. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶδον διὰ τελευταίας φρονῶν

τὸ πρῶτον πνευματικὸν μου παιδίον τέλειον ἄδρα, εἶον ἐπόθει ἢ καρδία μου. Ἐν τοῦτοις κατὰ τὰς πρώτας μετὰ αὐτοῦ ὀμιλίαις ἔπειρα ἀναγορευθῆναι ὅχι ὀλίγον. Ἄντι τὰ μοι ὀμίλη, ὡς ἄλλοτε περὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν δαφνῶν αὐτοῦ ἔστρεψεν διακριτικῶς τὸν λόγον περὶ μεταλλευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐξ ἧς ἠλπίζεν ἰκανὰ κέρδη ἐξήκει τὰ ὕλη κεφάλαια δι' ἐπιμετάλλωσιν μεταλλείου. Εἶχε καταλάβει αὐτὸν ἡ ἰδέα καὶ ἡ μαρτία τοῦ πλούτου. Μολοῦντο καὶ ἐμὲ ἡ τέχνη ἔρχοντο εἰς βίον πρακτικόν, ἀλλ' ὁμολογῶ δι' ἡμῶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦτου. Προσεπάθησα ἢ πείσω καὶ αὐτὸν ἢ ἀπαλλαγῆ τοιοῦτου ἰδεώδους, ὅπερ ἐθεώρουν σχεδὸν ἀπραγματοποίητον ἔνεκα τῶν πολλῶν κινδύνων καὶ δυσκολιῶν τῶν μεταλλουργικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἄν προεμάντων βεβαίως τὸ σκληρὸν τέλος, ὅπερ ἐπεφυλάττετο αὐτῷ δυστυχῶς, ἀλλ' ἐφόρον καθεστῆναι μου τὰ τὸν ἀποτρέψω λόγιον καὶ ποιητικὸν μίλιαι ὄντα ἐκ τοιοῦτων ἐπιχειρήσεων. Καὶ ἔφυγεν ἐκ Παρισίων μὴ εὐρῶν κεφάλαια καὶ σχεδὸν ἀπειπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Μετέβη δὲ εἰς Λονδίον, ὅπου καὶ ἐξίδωκε τῷ 1884 συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀτθίδες Ἀυραὶ».

Τὸ ἔργον τοῦτο ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ διαλάμψοντα ἐν πολλοῖς τῶν ποιημάτων ἀληθεῖς ποιητικῆς ἀρετῆς. Ποιῦται καλλιτεπῆ χεῖρ τῆς κατασκευαστικῆς καὶ τῆς ὁμοιομορφίας. Ὁ γράφει ἰδιαιτῶς τὴν καθαρευούσασιν ὡς ὁ Λαττινὸς, οὐδὲ τὴν δημοτικὴν ὡς ὁ Χρηστοπούλος. Ἐν τούτοις ἀμείβεται τινὰ ἀληθεῖς μαρτυρίας. Ἡ πρὸς τὴν φύσιν λατρεία, ἡ πρὸς ἡλίου εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις καὶ τὰς θρύλους ἔχουσι πολὺ τὸ πρωτότυπον καὶ ὠραῖον. Ἡ ἁρμονικὴ πλαστικότητα, ἡ εὐφυῆς ἐφεύρεσις καὶ ἐξέλιξις τοῦ μύθου καὶ τοῦ θρύλου εἶσιν ἀμίμητα. Εἰςέξουσι τὴν χροδίζη τὸ λαϊκὸν αἶσθημα μετὰ τοῦ ἀρμονικωτάτους καὶ γλυκυστάτους ὁνοῦς. Ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ «Οἱ Καιροὶ παρομοιάζει τὴν Γῆν πρὸς νεαρὰν γυναῖκα, ἣν ζητοῦσιν ἐπαλλήλως τέσσαρες μνηστῆρες, οἱ τέσσαρες ὄφρα τοῦ ἔτους. Εἶνε ποίημα ἐκφρασιμώτατον καὶ τὰ μάλιστα χαρακτηριστικόν. Περιγράφει θαυμαστικῶς καὶ χαριέστατα τὰ τέσσαρας ἐποχάς, ἢ κατ'ἔτος διερχόμεθα.

Πόσας ἄλλας τῆς φύσεως μεταβολὰς καὶ ἐκ φάνους δὲν σιγουραγῆ μετὰ χάριτος ἀπαραμίλλου; Πόσας ἀνθρωπίνους περιπέτειας, πόσας χαράς καὶ λύπας δὲν ζωγραφίζω μετὰ ἀμάραντον σμίλην; Μοι εἶνε ἀδύνατον ὡς ἐν τῆς ἡλικίᾳ τῶν χρόνων ἢ ἀναλύσω καὶ περισομήσω ἐν ἑαυτοῦ ἐκ τῶν τοῦ εἶδους τοῦτου ποιημάτων. Ἡ ζωὴ, ἡ ἐμπέχασσις, ἡ δίδω εἰς ζῶα καὶ περὶ εἶνε ἔξοικα. Ἀνάγκαις σίχουσι ὀλίγους τῆς «Δημοχριστοῦρας», ἡς κατοικιδίου ἐκείνης τρυφῶν, ἡς ἢ θλιβερὰ λαλῶν ποσῶν δὲν μᾶς ἐσπαρήνευσε καὶ κατέθλη;

Πῶς τὸ λέγε τὸ πουλάει,
ποῦ σὲ δένδρα πεταχίό,
κελαδεῖ κάθε λιγάκι
«Δεκοχιώ, δεκοχιώ»
—Δεκοχιούρα τὸ λαλοῦνε,
ἴσια, ἴσια δὲ αὐτιό,
γιατί ψάλλει γὰ τ' ἀκοῦνε
«Δεκοχιώ, δεκοχιώ.»
Κι' ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλλει
τὸ αὐτί του ἕκνητό,
θὰ τὰ μάθη γιατί ψάλλει
«δεκοχιώ, δεκοχιώ.»
Ἦταν ἄλλοι ἢ κοῦμένη
κοριτσάκι διαλεχτό,
—χρόνοι τῶρα περασμένοι,
δεκοχιώ, δεκοχιώ.

Ποίαν δὲ χάριν καὶ ἀρμονίαν παρουσιάζει τὸ
γραφικώτατον ἄσματιον «Τὸ Κουμπάρου τ' ἄ
χερα», ἤτοι ὁ Γαλαβίας ἐν Κεφέντζο βλεπόμενος,
ἐν εἴδει δὲ παραμυθικῶν ἐπὶ παικτοῦ μνημο-
νευόμενος. Τί δὲ γὰρ εἶναι τὸ γράφη διὰ τὸ
ἔκτατον τοῦ ἀγίου Κωνσταντοῦ, εἶνε δὲ
πλοῖσι ποιητικῇ καὶ εὐσεβείᾳ παραδόσεως
δημοικῆσι σωζομένης ἐν τῷ στόμα τοῦ λαοῦ
τῆς Θράκης. Μιμησις ἐν ἑξέσει τῆς δημοικῆς
τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ φαντασίαι, ἣτις μετέθεσεν
εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς συνήθεις σκηναὶ τοῦ ἀν-
θρώπινου βίου. Ὁ ποιητὴς εὐρισκόμενος ἐν
Ἑλλάδι παρενδύει καὶ τινὰς παρεκβάσεις χα-
ρακτηριστούσας τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ἐπιχορηγήθη τὸ
ποίημα. Τὸ ποίημα τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ
ὁμνίας σχεδὸν ὑφῆς, εἶνε προανάρουμοσα Συλλο-
γῆς πληρεστερίας ἐπὶ παραδόσεων, ἐξ ἧς ἔβρυ-
λων καὶ παροιμιῶν τοῦ λαοῦ, ἣν δὲν ἐπρό-
φθασι γὰ συμπληρώσει καὶ ἐκδόσει.

Ἐν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ δέον γὰρ ἐξάρω
καὶ ἄλλα τινὰ ὑποκειμενικὸν φέροντα χαρακτηρισ-
τικὰ εἶνε Ὁ φθισιῶν ἱεροσπουδαστής,
Ἡ νοσταλγία. Ἡ ἐπαῖτις τῆς Βιζύης, Ὁ
ἀποχωρισμός, Τὰ χορατὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ
ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις Ἡ παράφρων, τὸ ἀποτύπω-
μα τοῦτο καὶ τὸ προαίθεγμα ἀνχοῦς ψυχῆς,
μολοῦσι ἐπιχορηγήθη ἐπὶ τῇ βίσει ἀνχοῦς ἐπει-
σοδίου τοῦ χωρίου του.

Μούντζοφλος.